

Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.cun.org.ua 19 грудня 2013 року № 52 (527)

РЕВОЛЮЦІЯ ГІДНОСТІ

14 грудня на концерт «Океану Ельзи», що відбувся на майдані Незалежності, прийшло близько мільйона активістів Євромайдану і шанувальників музикантів.

Під час концерту градус позитиву зашкалювало. Море емоцій, солідарності і слів вдячності східняків західникам і навпаки за те, що ми всі українці. Суцільне братання міст і сіл України. Віртуальність ніби почала переходити під час концерту "ОЕ" в реальний вимір. І це те, про що Вакарчук написав нещодавно у своєму максимально відвертому листі-зверненні до молоді: "Ви у Фейсбуці, Твітері і Вконтакті давно розвалили стіну між Сходом і Заходом…"

Унікальність і феномен нового Майдану полягає у тому, що на очах у всього світу парадоксальним чином технології, які застосовує Москва і автократична влада Януковича проти українського суспільства: конфлікти між політичним і громадським секторами, між опозиційними силами та їхніми лідерами, між ліберальними та радикальним крилами опору, між реальним і профанним чинниками в політиці, розкриваються і знешкоджуються сьогодні так само швидко, як крадіжки мобілок у сплячих в КМДА мітингувальників "щипачами" або збирання аферистами грошей на потреби Майдану. Хвилями світла руйнуються стіни їхніх брудних намірів і дій.

А на Майдані стоять ті, для кого свобода – найвища цінність, а Україна – понад усе.

Продовження теми на 6-й стор.

 НА СПОЛОХ!

ДЕМАРШ ПРЕЗИДЕНТА

Він стався ще у Вільнюсі. Демарш євроінтеграції означав курс В.Януковича під путінську Росію. Тож навряд чи для когось були несподіванкою події 17 грудня у Москві. Янукович прибув туди, як кремлівський бранець, і підписав угоди, які навіть без таємних протоколів і усних домовленостей означають втрату економічного й політичного суверенітету України. Це сталося внаслідок укладання Україною низки стратегічних договорів з Росією.

Експерти вважають, що наданий кредит у 15 млрд дол. буде засобом шантажу і тиску на Україну. Нас штовхають у боргову безодню. Вона означає, за попередніми домовленостями, здачу української газотранспортної системи. "Це становить ризики, – вважає екс-міністр фінансів Віктор Пинзеник, – і для національної безпеки України, і для її євроінтеграції, оскільки відповідно до угод, до яких вона приєдналася, не може в країні існувати структура, яка і газ продає, і транзитом ганяє". Він зазначив, що нема достовірної інформації, скільки підписали доповнень і що саме підписали.

Важко обійти увагою красномовну фразу В.Путіна про необхідність проводити спільну лінію в зовнішній політиці. Це означає, що відтепер жодного рішення Україна не зможе прийняти незалежно, без переговорів з Росією.

Як стверджують експерти, в документах, представлених під час переговорів, було зазначено, що Росія допоможе Україні максимально швидко розробити стандарти для зближення з Митним союзом. Отже, про європейську перспективу України можна забути надовго. Адже перехід на стандарти Митного союзу ЄЕП перешкоджає будь-якому зближенню з Європейським Союзом.

Ми втрачаємо незалежність "мирним шляхом". Час бити на сполох!

М.ПИЖУК

 УСІ – НА ЗАХИСТ ВІТЧИЗНИ

ДРУЗІ КОНГРЕСУ НА ТРИБУНІ МАЙДАНУ

14 грудня столицю України та її революційний Євромайдан відвідали депутати латвійського та литовського сеймів. Підтримати український народ у цей вирішальний момент нашої історії приїхали депутат Латвійського сейму, член партії Національний альянс "Все для Латвії – Свобода Вітчизні" Яніс Домбрава та голова партії "Народний союз Литви", депутат Литовського сейму кількох скликань Ґінтарас Сонґайла. Політики прибули в Україну на запрошення Голови Конгресу Українських Націоналістів Степана Брацюня.

Гості з Прибалтики разом із Головою КУН Степаном Брацюнем, головою Білоруської партії свободи Сергієм Висоцьким та головою Української республіканської партії Сергієм Джерджем виступили на сцені Євромайдану.

Вони висловили своє захоплення силою духу українців, які на весь світ продемонстрували, як мирним шляхом можна добиватись демократичних перетворень у своїй державі. Яніс Домбрава та Ґінтарас Сонґайла закликали мітингувальників Євромайдану продовжувати боротьбу й зрештою отримати таку владу, яка ставитиме честь і гідність своїх громадян на перше місце. Вони також передали вітання та слова підтримки Євромайдану від Консервативної народної партії Естонії.

На світлині: виступає Степан БРАЦЮНЬ.

52

4 820102 210017

А ВИНЕН ХТО?

"НЕДОТОРКАННІ" ІЗ КРЕМЛІВСЬКОЇ КВОТИ

На Банковій призначили винних за погром Євромайдану 30 листопада. Голова КМДА Олександр Попов, заступник секретаря РНБО Володимир Сівкович і начальник Київської міліції Валерій Коряк не тільки втратили свої посади, а й побували в Генеральній прокуратурі.

У ЗМІ потрапили копії допитів звинувачених в організації розгону Майдану, які частково проливають світло на "змову проти Януковича": адже саме його репутацію розтоптано кривавим побиттям студентів. Навряд чи й до того, як свідчення в Ґенпрокуратурі стали надбанням громадськості, хтось із нас вірив, що Попов і Сівкович удвох собі сіли та й вирішили дати злочинний наказ міліції бити студентів, а та слухняно взялася його виконувати. Всі троє – люди досвідчені і про наслідки таких дій для себе, рідних, напевно знали. Тож опинившись на допиті, О.Попов заявив, що одержував вказівки безпосередньо від секретаря РНБО Андрія Клюєва. В свою чергу Валерій Коряк розповів, що йому зателефонував міністр внутрішніх справ Віталій Захарченко і велів виконувати всі розпорядження Володимира Сівковича. Той, очевидно, і був ретранслятором наказів В.Захарченка та А.Клюєва.

Сам В.Сівкович поки що вирішив не відкривати карти і не назвав тих, чиї розпорядження виконував тієї кривавої ночі. Виглядає на те, що знає він набагато більше, зокрема, хто стоїть за Клюєвим і Захарченком – поки що головними підозрюваними – не Ґенпрокуратурою, звичайно, – в скоєнні злочину. А якщо знає, то ризикує головою, оприлюднивши ці знання. Особливо в тому разі, якщо достовірною є версія, за якою В.Янукович не причетний до наказу про застосування сили в ніч на 30-е, а його підставили за сценарієм російських спецслужб. Хто міг бути координатором такої операції, легко припустити – з високою долею ймовірності.

Про "зв'язку" В.Медведчука – ще з часів створення ПРіБЮТа – зі секретарем РНБО, який, наплювавши на національну безпеку, навіть запрошує на засідання керованого ним органу одіозну особу з путінської обойми, чув кожний, хто хоч трохи цікавиться українською політикою. Його прізвище більшість політиків уникають називати: адже ніхто не знає, в якому політичному середовищі він винирне, – як-от свого часу міг винирнути в першому помаранчевому уряді: Юлія Тимошенко наступного після її призначення Прем'єр – міністром дня подалася по Президента пропонувати своїм першим віце-прем'єром... Віктора Медведчука. Під час Помаранчевої революції саме він домагався застосування сили, і ми уникнули кровопролиття лише завдяки твердій волі Леоніда Кучми. То чого б сьогодні не взяти реванш все на тому ж Майдані Незалежності, заливши його кров'ю? Часто саме суб'єктивний фактор спонукає до жорстоких вчинків. Там паче, якщо він освячений – кумом із садистськими притаманностями. Приблизно так розмірковують прихильники версії про непричетність В.Януковича до побоїща. Ті, хто її заперечує, наводять свої аргументи. Мовляв, Президент прикриває Клюєва – Захарченка, бо саме їх уповноважував на кровопролиття... Тож знайшов крайніх серед нижчих рангом.

Тим часом вигулькнув із коментарями сам А.Клюєв. Висловивши впевненість, що "об'єктивне розслідування покаже безпідставність звинувачень" на його адресу, він заявив: "Це частина очевидної добре спланованої операції з дискредитації для конкретних політичних цілей". Хто той зловмисник з очевидними намірами, не сказав. Зате добровільно подався в Ґенпрокуратуру давати "правдиві" свідчення. Слідчі вдруге запросили Олександра Попова – дещо уточнити в його показаннях. Він повторив попередні свідчення. Як і треба було сподіватися, Ґенпрокуратура шукала, та не знайшла причетності Клюєва до розгону Майдану. Попову ж ще й інкриміновано, що він спричинився до розголошення таємниці слідчих дій. Самі ж прокурори тримають у таємниці навіть те, що, крім Сівковича, який здійснював "оперативне керівництво" подіями на Майдані в ніч на 30 листопада з кабінету голови КМДА, там же перебували шість депутатів від Партії регіонів і не тільки вони.

За словами Арсенія Яценюка, в ході слідства "будуть випливати десятки високопоставлених чиновників, які давали вказівки розганяти Майдан та бити людей і які готували плани щодо введення надзвичайного стану. Серед цих осіб є такі, що не є членами Кабінету Міністрів, ті, що не представляють Партію регіонів, а є так звані керівники громадсько-політичного руху, який нещодавно був дуже широко прорекламований в Україні й начебто мав вказувати на "Український вибір". Про участь вождя УВ Віктора Медведчука в підпільних сходках Ґенпрокуратура нічичирк. І правда, навіщо даремно "колихати повітря"? Кремлівська квота навіть в українському уряді має статус недоторканної. То що казати про московську спецагентуру, яка формально не належить до влади? Тим часом Майдан уже сказав: "Клюєва на нари! Захарченка – до пари!" Колона активістів навідалася до його замку в Кончі Заспі, а також на Різницьку. Люди принесли Клюєву дерев'яну клітку: саме на такий "кабінет" він заслуговує.

Навряд чи втішили А.Клюєва овації однопартійців на зборах ПР. Хоча в Україні його "відмиватимуть" і регіонали, і російська агентура, все ж у нього є всі шанси бути одним із перших у списку тих, до кого США застосують санкції.

Ольга ДМИТРЕНКО

ПОРТРЕТ МАЙДАНУ

ТІ, ДЛЯ КОГО УКРАЇНА – ПОНАД УСЕ

Днями оприлюднено висновки соціологів із Фонду "Демократичні ініціативи" ім. Ілька Кучеріва та Міжнародного інституту соціології, які досліджували "портрет Майдану – 2013". Вони з'ясували, що Євромайдан наполовину складають кияни, наполовину – приїжджі. 92 відсотки майданівців не є членами політичних партій чи громадських організацій. Про належність до перших заявили 4 відсотки опитаних, до других – 4,5 відсотка.

Члени Конгресу Українських Націоналістів, революційний штаб якого очолює голова Київської міської організації КУН Юрій Шепетюк, з перших днів – на Євромайдані. До Києва вони прибули з усіх регіонів України. Одна з найчисленніших – делегація Львівщини. Враженнями про Євромайдан ми попросили поділитися голову Львівської ОО Конгресу Тараса Ґентоша.

– Майбутнє України – студентська молодь, – сказав пан Ґентош. – Саме вона заявила: "Україна – це Європа" і першою вийшла на майдани українських міст. Жорстоке побиття майданівців і навіть перехожих у ніч на 30-е листопада сколихнуло всю Україну. На Львівщині створено обласний штаб, до якого ввійшли політичні партії, громадські організації, звичайно і Конгрес. Відповідні штаби створені в районах.

Гідну громадянську позицію відразу ж заявив Львівський міський голова Андрій Садовий. Він провів переговори із силовиками, які висловили свою підтримку мітингуючим. За неофіційними даними, деякі із силовиків взяли відпустки і поїхали на Євромайдан до столиці. Крім них, до Києва прибули ветерани військових формувань, які мають відповідний досвід роботи ще з часів Помаранчевої революції. Не так просто забезпечити життєдіяльність Майдану. Тут працюють волонтери, які годують, розносять чай, роздають теплі речі, прибирають.

Коли ми прибули до Києва, то насамперед подбали, щоб кожна людина чітко знала свої обов'язки. Люди поділені на групи по 10 осіб, керівник знає всіх людей "десятки", забезпечує їх роботою, відповідає за кожного. Конгресівці присутні всюди: хтось працює на кухні, чимало хлопців задіяні в охороні. Високу організованість, силу духу і витривалість показали "афганці".

Особливо треба подякувати киянам – за їхню тверду громадянську позицію, політичну участь у житті країни. Адже вони першими вийшли на Майдан після його "зачистки", і їх були сотні тисяч. Ми переконалися, що Київ став справжньою столицею Української держави та її нації. Кияни, по суті, забезпечують Євромайдан продуктами харчування, медикаментами, теплим одягом. Вони людяні, доброзичливі. Примітно, що в будь-який час дня і ночі на Євромайдані панує привітна, тепла атмосфера. Кожен намагається допомогти другому, порадити, підтримати. Одне слово, на Євромайдані немає ні царів, ні князів, а є громадяни, які демонструють високу самоорганізованість і прагнення до єдності.

Зліва направо: Тарас ГЕНТОШ, голова Львівської ОО КУН; Василь СПАНЧАК, заступник голови Львівської ОО КУН; Михайло СКІПАКЕВИЧ, голова секретаріату Старосамбірської районної організації КУН; Андрій ЛОПУШАНСЬКИЙ, член Головного проводу КУН; Юрій ВОЙТІВ, депутат Львівської обласної ради, головний лікар Старосамбірської районної лікарні; Іван ГРИСЬ, міський голова м. Старий Самбір

Ми вимагаємо відпустити всіх затриманих, покарати винних за кровопролиття, відправити у відставку уряд, змінити систему влади, провести люстрацію тих, хто хоче працювати у владних структурах. Наш обов'язок – допомогти молоді стати на чолі держави, сприяти її громадянському становленню, одержанню доброї освіти. Про свої високі потенційні можливості вона вже заявила, тож надії на щасливе майбутнє країни пов'язуємо лише з нею.

Наші корпункти

Вінниця	Березовський В'ячеслав	(067) 258-55-71
Дніпродзержинськ	Чередниченко Олександр	(098) 242-54-87
Дніпропетровськ	Фурман Анатолій	(050) 695-83-48, (097) 243-71-72
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04597) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Кривий Ріг	Мельник Олександр	(096) 298-19-56
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Салтиченко Михайло	(067) 942-64-71
Одеса	Ролінський Володимир	(095) 678-76-73
Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171-63-49
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-34-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 54-64-07
Суми	Друзь Віктор	(096) 485-67-37
Тернопіль	Ткач Володимир	(098) 711-05-50
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(097) 285-32-96
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Савченко Максим	(067) 647-35-24
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

АКЦЕНТИ

АНШЛЮС ПО-ПУТІНСЬКИ

Михайло ГОНЧАР,
директор енергетичних програм Центра "Номос"

Щоденні українсько-російські контакти на рівні віце-прем'єрів є індикатором активності російської сторони із закріплення успіху кремлівської операції щодо зриву підписання угоди про асоціацію між ЄС та Україною.

Напередодні цієї події Центр "Номос" прогнозував ймовірність обговорення питань передавання Росії енергетичних активів.

4 грудня це питання з'явилося на порядку денному під час візиту віце-прем'єра Юрія Бойка до Москви.

Російські умови тотальної газової капітуляції України не влаштовують українську сторону. Тому не випадково "Газпром" оголосив, що боргова проблема "Нафтогазу" не вирішена, хоча раніше говорив протилежне.

"Борг "Нафтогазу" за отриманий у серпні-листопаді газ – 2 млрд дол. Ми шукаємо варіанти вирішення проблеми, ведемо переговори, але домовленості на даний момент не досягнуті", – сказав глава "Газпрому" Олексій Міллер.

Так само не вирішене питання ціни на газ. Пропонований "Газпромом" підхід – збільшення обсягів закупівель в обмін на зниження ціни – не приведе до полегшення фінансового стану "Нафтогазу".

Підрахунок показує, що придбання 50 млрд кубометрів палива за ціною 280 дол за тис кубометрів коштуватиме "Нафтогазу" 14 млрд дол на рік. Це на 3,2 млрд дол більше, ніж у випадку закупівлі 27 млрд кубометрів за нинішніми 400 дол.

Необхідність платити більше за умови перерозподілу ринку промислових споживачів на користь приватних гравців погіршить фінансовий стан "Нафтогазу", якому також доведеться сплачувати 2 млрд боргу за 2013 рік.

Стратегія занурення НАК у фінансові проблеми відповідає інтересам "Газпрому", який розраховує забрати за борги ГТС, а також паразитарного українського газового олігархату, що прагне приватизувати видобувні активи компанії.

Згода України на пропоновану "Газпромом" схему закупівлі палива поверне економіку до сценарію надування газового міхура. Це ліквідує усі досягнення уряду щодо ощадних технологій, зробить непотрібними заходи із заміщення газу та поставить під сумнів власний видобуток газу.

Обсяг річного споживання блакитного палива перевищить 70 млрд кубометрів на рік, тоді як у 2012 році він становив 54,7 млрд. Це поверне країну на десятиріччя назад і зробить непотрібними китайські проекти з газифікації вугілля.

Про відсутність прогресу за підсумками переговорів Бойка та Міллера свідчить також надзвичайно стисле повідомлення останнього: "На зустрічі були розглянуті актуальні питання співробітництва у газовій сфері".

Одночасно "Газпром" розмістив на сайті послання українським трубним баронам: "Південний коридор" і "Сила Сибіру" будуть забезпечені російськими трубами". Отже, Росія продовжує скорочувати імпорт труб з України, намагаючись схилити режим у Межигір'ї капітулювати на російських умовах – оголосити про вступ до МС.

Москва попросила китайське керівництво утриматися від надання допомоги Києву в обмін на обіцянку більш гнучкої позиції Росії в питанні ціни на газ для Китаю.

Пекін не поспішатиме давати Україні кредити, намагаючись виторгувати для себе максимально можливі поступки щодо оренди 3 млн га сільськогосподарських угідь.

Китай реалізовує окрему політику щодо країн регіону Центральної та Східної Європи, підтримуючи їх інтеграцію до ЄС, але це не стосується України.

"Китай підтримує вибір країн Центральної та Східної Європи щодо вступу в ЄС. Ми віримо, що всебічне співробітництво між КНР і державами регіону не тільки піде на користь нашим народам, але й дасть новий імпульс розвитку відносин між КНР і єдиною Європою", – сказав прем'єр Державної ради КНР Лі Кецян.

Китай не відносить Україну до країн ЦСЄ, а розглядає її як зону російського впливу. Таким чином, режим Януковича дедалі більше потрапляє в програшне становище у відносинах з усіма партнерами, яких він називав стратегічними.

Москва має намір скористатися цим сповна. Після операції із зриву підписання угоди між Україною та ЄС Кремль розгортає наступну операцію – "Аншлюс України". Її провайдерами виступають Шувалов, Рогозін, Міллер з російського боку та Медведчук, Клюєв, Бойко – з українського.

Для успіху операції через російську пресу сфабриковано пропагандистський конструкт "Євромайдан" як змову Заходу проти Януковича.

У півторагодинному недільному випуску російських новин ведучий Дмитро Кисельов повідомив телеглядачам, що "головна рушійна сила євроінтеграції України – Швеція, Литва і Польща, ця стара коаліція, яку громив ще цар Петро, – намагається нашкодити Росії і взяти реванш".

Мовляв, на саміті у Вільнюсі Європа і США намагалися відібрати у Росії її старого союзника, але з цього нічого не вийшло. Як сказав Кисельов, завдяки тому, що президент Росії Володимир Путін зумів подбати про Росію.

За деякою інформацією, до кінця поточного тижня начебто буде остаточно погоджене передавання усіх основних промислових активів у сфері ВПК та енергетики Росії з підписанням відповідної угоди найближчими днями.

За це РФ обіцяє надати уряду України кредит на 30 млрд дол на невідомих умовах та 5 млрд дол як спеціальний "бонус", точніше, "відкат".

Таким чином, у випадку реалізації цього сценарію підтверджується версія про транснаціональну корупційну оборудку з купівлі рішення Януковича щодо непідписання угоди про асоціацію з ЄС і втягування України до МС та ОДКБ.

Відсутність жорсткої протидії з боку ЄС діям РФ щодо України стимулює Москву діяти жорсткіше у газових стосунках з ЄС. Росія оголосила про підготовку позовної заяви до СОТ щодо Третього енергопакета, який вона вважає дискримінаційним.

Тема дискримінаційної поведінки Росії щодо України не фігурувала на засіданні Ради "Росія-НАТО", що лише заохочує Москву до реалізації сценарію "Аншлюс".

На цьому фоні комічно виглядає рішення Брюсселя: "Єврокомісія дає дозвіл на придбання "Газпромом" спільного контролю над Winz і WintershallServices Нідерландів та одноосібного контролю над Wingas і WIEH Німеччини.

Комісія дійшла висновку, що пропонована угода не викликає побоювань щодо порушення умов конкуренції".

ЕП

ЗБЕРЕЖЕМО УКРАЇНУ

ДУРМАН ПРОЙДЕ? СПОДІВАЄМОСЯ...

Марія БАЗЕЛЮК

Скажу відверто: треба було набратися великого терпіння, щоб протягом трьох годин, у суботу, слухати промовців провладного мітингу на Європейській площі. Люди, які прибули сюди з різних областей (не так важливо – їхали вони за власним бажанням чи під тиском адміністрації), хотіли почути правду, принаймні, вони гідні того, щоб з ними розмовляли, як з повноцінними громадянами, а не з лохами, про яких сказано: "Нам ведь с вами думать неча – за нас думают вожди". Тим більше, що, за підрахунками міліції, на Європейській площі стояло 60 тисяч осіб, – громада, яка має право на достовірну інформацію "з перших вуст". Проте переважна більшість промовців несла з трибуни ахінею, яку, схоже, навіть непоінформовані люди сприймали хіба що скептично, а хто здивовано, мовляв, мітинг скликано, щоб "зберегти Україну", а виглядає на протилежне.

Аналіз виголошених у промовах "меседжів" дозволяє відстежити "диференційований" підхід до "істин", які організатори хотіли вкласти в голови учасників мітингу. Так, декларуючи прагнення до єдності, європейський вибір (відкладений на колись) і незалежність державної політики, регіонали насправді провокували протистояння в суспільстві, агресивно паплюжили Євросоюз, а в ролі рятівників нав'язували громаді Путіна та Росію. Останній "меседж" особливо огидний, зважаючи за заяви кремлівських правителів, які принижують гідність України та українців.

І хоча про Митний союз прямо не йшлося, проте "Євразією" аж тхнуло від деяких "речівок". Нардеп О.Царьов, приміром, "просвітив" учасників мітингу, що Угода про асоціацію з ЄС – це "новий неоколоніальний договір", який "навязывают стране", розповів, що Україна ніколи не була, на відміну від інших країн, колонією, бо як тільки хтось на неї зазіхав, тут же "на ее защиту ставали наши русские братья". Прихильники євроінтеграції, вивів їх на чисту воду Царьов, кричать "Героям слава", прославляючи тих, "кто стрелял в спину нашим родителям". Далі – ще фантастичніші "бредні" – про Леніна. Пам'ятник йому, за Царьовим, намагалися розвалити аж чотири дні, а він все стояв і нарешті впав. На його захист начебто бігли і не добігли "беркутівці", бо десятьох із них повалили євромітингувальники і тяжко били. Насправді пам'ятник вождю повалили за хвилин двадцять, ніхто не біг його рятувати – саме тому і "Беркут" не впав смертю хоробрих на підступах до постаменту.

Войовниче самодурство Царьова продовжив одіозний українофоб Вадим Колісниченко такими "перлами": "Они (тобто ми з вами) призывают к гражданской войне. А ми – против фашизма и экстремизма", і ще – "В Европу нас берут холопами..."

Здається, саме Олена Бондаренко, ця депутатка без гальм, повідомила мітингарів: "Ви – не бидло, как вас называют на Евромайдане..." (Мабуть, така несамовита брехня, на її думку, має сприяти єднанню). А далі розповіла про "тригловлу гідру" та хто є хто серед лідерів опозиції. В.Кличко, наприклад, платить великі пенсії ветеранам Вермахту, оскільки бізнес його, а значить і податки, в Німеччині, заявила Бондаренко. Викрила і О.Тягнибока з А.Яценюком. Перший працює за вказівками Москви, а другий, схоже, боягуз, бо, як каже депутатка, підпише все, що йому на стіл покладуть. Її напарник по партії В.Грушевський, оповістивши громадян, що "Євромайдан – це спроба державного перевороту", закликав захистити від нього країну. Приблизно в такому ж дусі прозвучали дефініції М.Чечетова, Н.Шуфрича та їхніх однопартійців – тож годі їх цитувати.

Та для одного нардепа все ж зроблю виняток – переповім, бо так, як він, ніхто не говорив. Очевидно, на нього покладалася місія звернутися за допомогою до Москви. Та В.Смітюх спершу приніс радісну вість з іншої сторони: мовляв, дружня країна Китай дає нам 15 млрд. доларів і взамін нічого не хоче. А далі схаменувся: чого доброго, мітингуючі забагнуть інтегруватися до Китаю, і переметнувся до нашої північної сусідки. "Наша сила в РФ, – пояснив Смітюх громаді. – Путин – большой человек. Украина нуждается в поддержке. Давайте его попросим.." " Пу-у-ти-ин! Пу-у-т-ин!"– аж стогнав нардеп, волаючи скоріше до людей, ніж до ВВП, проте народ його не підтримав, очевидно, цілком слушно вважаючи, що їхній голос в Кремлі всеодно не почують. Тоді очманілий від невдачі Смітюх перестав кликати Путіна і видихнув: "Спасибо за поддержку".

Мітинг закрили. Люди розійшлися врізнобіч. А ввечері на Майдані Незалежності слухали концерт неповторного "Океану Ельзи". Того вечора Святослав Вакарчук об'єднав всю Україну...

ПАНОРАМА

НЕБЕЗПЕЧНИЙ ПОВОРОТ ІСТОРІЇ

Люди на Майдані захищають не лише права українців – вони захищають також безпекові інтереси Європи проти відродження імперського монстра

Юрій ЩЕРБАК, публіцист, дипломат

СПОГАДИ ПРО МАЙБУТНЄ

Світ наближається до фатального ювілею: століття від початку Першої світової війни (1914–1918), яка кардинально змінила долю та карту Європи. І хоча події одного століття не накладаються механічно на хроніку віку наступного, проте існують певні містичні подібності пульсації великих історичних циклів.

Ситуація, яка склалася сьогодні в Україні в результаті єврокатастрофи, що спіткала нашу країну (катастрофи рукотворної, свідомо організованої лютими ворогами Європи та України), має небезпечний потенціал переростання в серйозну міжнародну кризу з непередбачуваними наслідками.

Україна, яка була однією з важливих причин виникнення Першої та Другої світових воєн, знову опинилася в центрі геополітичного зіткнення між Росією і Заходом. Умираюча імперія двоголового орла не хоче випустити Україну, знесилену внутрішніми чварами та економічними негараздами, зі своїх пазурів.

Ми опинилися на дуже небезпечному повороті української історії, й, не виключено, захист незалежності вимагатиме від нас значно більших зусиль (і, не дай Боже, жертв), ніж 1991 року.

Невизначеність ситуації, можливість кривавих подій, спричинених діями провокаторів, втручання (включаючи збройне) Росії в український конфлікт – все це може мати своїм наслідком якщо не вибух європейської гарячої війни, то реанімацію війни холодної.

Україна – надто важлива в геостратегічному плані країна, щоб Європа та США байдуже дивилися на її поглинання Росією. Перед Заходом уже стоїть примара військового альянсу Росії з Білоруссю, відпрацювання під час спільних навчань "Запад-09" і "Запад-13" окупації країн Балтії, ядерної атаки на Варшаву та інших милих жартів друга Німеччини Путіна. Навряд чи стратеги НАТО мріють про появу російських танкових дивізій під Львовом, націлених на Польщу та Німеччину. Тому те, що відбуватиметься в Україні наприкінці 2013-го й упродовж 2014-го років, буде залишатися в центрі не тільки європейської, а й світової політики.

Перехід України з "сірої" (так званої позаблокової, проголошеної спеціальним законом Януковича) сфери в статус російської провінції означатиме геополітичну катастрофу початку XXI століття й становитиме загрозу стабільності й безпеки величезного єврорегіону.

Тому ті мирні люди, що стоять на Майдані, захищають не лише право молодого покоління українців на гідність, свободу та євромайбутнє – вони захищають також безпекові інтереси Європи проти відродження імперського євразійського монстра, ладного порушити баланс сил на континенті.

ГОЛОВНИЙ ЄВРОІНТЕГРАТОР І ЙОГО ДОЛЯ

За лічені дні листопада – грудня 2013 року Янукович перетворився з реального кандидата в національні герої України на рекордсмена негативних публікацій у вітчизняній та зарубіжній пресі, символ непрофесіоналізму і провального політичного менеджменту; людину, позбавлену не лише геополітичної візії, а й інстинкту самозбереження: його нові господарі, кремлівські чекісти, розрахуються з ним набагато жорсткіше, ніж брюссельські ліберали.

На думку відомого російського економіста А.Illаріонова: "...произошли поразительные по скорости дискредитация и маргинализация Януковича. Инвестиции, в течение ряда лет небесталанно потраченные им на формирование имиджа, казалось бы, вполне самостоятельного политика, оказались выброшенными на свалку. За несколько дней в глазах миллионов людей он превратился в марионетку, послушно следующую указаниям из Москвы, ни одному слову которого доверять нельзя". (Эхо Москвы, 4.12.2013).

За півтора року до президентських виборів Янукович перетворився на людину, яка втратила будь-які шанси на переобрання, – при більш-менш чесних виборах. Москва може поставити на Кличка, якого також підтримує Німеччина.

А тоді, на думку А. Венедиктова, головного редактора радіостанції "Эхо Москвы" – "...если он (Янукович) теряет власть, он безусловно идет по пути Юлии Тимошенко". (7.12.2013).

Шансом на порятунок для Януковича могла б стати пауза в перетворенні на маріонетку Москви, припинення принизливих "ходінь босоніж у Каноссу" – тобто в Москву; призначення уряду народної довіри на чолі з Петром Порошенком – людиною мудрою і зваженою; проведення проєвропейських реформ і, безумовно, виконання вимог опозиції щодо покарання винних у знущанні над молоддю.

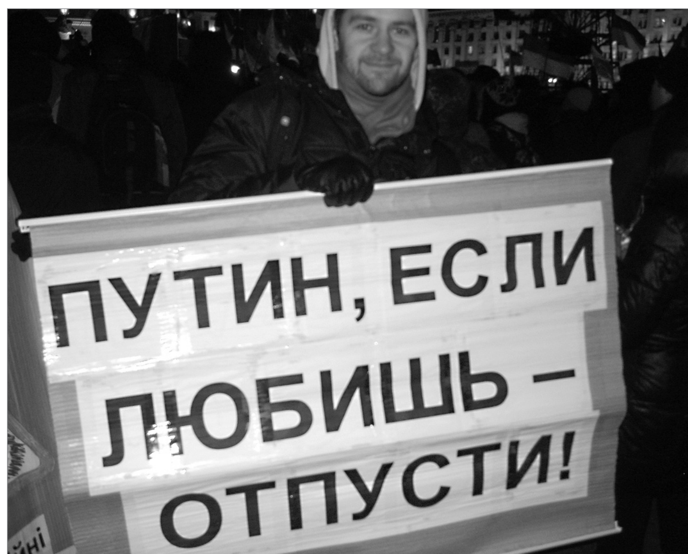
Але такого шансу Янукович не дасть ні собі, ні країні.

Навпаки – намагаючись вижити й залишитися при владі, Янукович розіграє "судорожну варту", як іронічно зауважив оглядач "Грани.Ру. (9.12.2013) Илья Мильштейн: " Мы наблюдаем геополитику широчайшего размаха. Янукович играет сразу на всех досках, давая сеанс одновременной игры россиянам, европейцам, оппозиционерам, китайцам и МВФ". Янукович сподівається, що "...на страну прольется золотой дождь отовсюду, даже из Китая, откуда Виктор Федорович вернулся на днях в плохом настроении, поскольку не получил ни юаня. Там его пока не поняли. Поразительно, но Януковича сегодня вообще не понимает никто".

ГОЛОВНИЙ КОНСТРУКТОР ЄВРОКАТАСТРОФИ: МРІЇ ТА ДІЙСНІСТЬ

Починаючи з 2004 року, президент Путін перетворився на непримиренного ворога українського народу й Української держави, очоливши особисто системну розвідувально-інформаційну та економічну війну Росії проти непокірливих "малоросів". Із безжальною послідовністю Путін вів кампанії з дискредитації Ющенка (що легко було зробити, бо Ющенко сам себе дискредитував, як тільки міг), проти вступу України до НАТО, проти євроінтеграції України. Проект зближення України з ЄС руйнував божевільну мрію Путіна про відновлення якоїсь ампутованої подобизни СРСР, про злиття України й Росії в сталевих обіймах "единого русскаго мира", про помсту Заходу за "приниження" (?!) Росії, яка зусиллями Путіна і К була перетворена на сировинно-феодальну вотчину силовиків і олігархів.

Підписання Угоди у Вільнюсі означало політичну поразку Путіна: виникнення на постсовєтському просторі Євро-України несло остаточну загибель месіанському, візантійсько-московському імперіалізму.

У час, коли Янукович вирішував свої оборудки з грішми й наступними виборами, Путін мислив геополітичними категоріями: залякуючи Януковича всіма можливими способами, нагадуючи тому його минуле, викладаючи Лубянський компромат й малюючи всі майбутні загрози, аж до збройних акцій з розколу України, Путін досягнув своєї мети. Як пише з тривогою газета "Die Welt" (3.12.2013) "карта Східної Європи виглядає ще більш російською, ніж це було коли-небудь, починаючи з 1989 р.".

Та чи насправді такий він могутній – сьогоднішній переможець, який тішиться своїми звитягами над Обамою та Януковичем?

"Путинский миф, этот симулякр большого идеологического стиля, – пише відомий російський аналітик, опозиціонер Андрій Піонтковський (Эхо Москвы, 4.11.2013) – мертв, так же, как были мертвы в 1917 имперский, а в 1991 – коммунистический мифы. Третье падение Третьего Рима может по своим трагическим последствиям превзойти два предыдущих. Страшный суд в одной отдельно взятой стране уже на пороге, и каждому придется определиться с мерой собственной ответственности".

Суспільно-політична та економічна ситуація в Росії погіршується по мірі наближення Путіна до вимріяної перемоги: зменшується ВВП, скорочується енергетична могутність газонафтової імперії, зростають національні суперечності всередині федерації, про що свідчать останні етнічні конфлікти і погроми в різних частинах Росії. За індексом політичних і громадянських свобод Росія, за даними Freedom House, вдвічі відстає від України, незважаючи на "м'який авторитаризм" Януковича. Глибинні процеси самоусвідомлення та формування громадянського суспільства, національної ідентифікації в Україні за останні 22 роки пройшли повз зверхню "старшебратську" увагу кремлівських пропагандистів, які за старими чекістськими лекалами будь-який політичний спротив оголошують "підступами ЦРУ". Недаремно знана російська журналістка Юлія Латиніна заявляє, що російське телебачення "оскорбляет всю украинскую нацию... наше государственное телевидение позволяет себе (по відношенню до України) практически расистские оскорбления" (Эхо Москвы, 7.12.2013).

Колись будуть написані історико-політичні дисертації на тему "Роль Путіна та Ко у формуванні української свідомості". Українське суспільство побачило справжнє обличчя цих "братів", від яких віє крижаним холодом Воркути.

"Перемога" над Україною може обернутися Путіну серйозними міжнародними ускладненнями й зростанням опозиційних настроїв усередині самої Росії, пов'язаними з небажанням великої частини істеблішменту давати гроші Януковичу, якого вони вважають зрадником і переконані, що вигравши (якщо) президентські вибори 2015 року він знову "кине" Росію.

ПАКТ МОЛОТОВА–РІББЕНТРОПА-2?

В історії багатьох країн неодноразово траплялися випадки раптової зміни політичного курсу, відступу від проголошених принципів, коли вороги ставали друзями і навпаки. Але символом справді карколомного політичного трюку, таємного зговору двох диктаторів став пакт Молотова–Ріббентропа 1939 року. Саме цей пакт, що започаткував Другу світову війну й змінив розклад сил у Європі, надихнув Дж. Орвелла в його геніальному романі "1984", де замальовується технологія таємного кардинального повороту історії на 180 градусів.

Мільйони українців, які пережили листопадовий шок провалу у Вільнюсі, почувалися, як герої Орвелла, дізнавшись, що три роки нація крокувала в невірному напрямі й тепер їй наказано розвернутися назад. Причиною цього повороту став пакт двох осіб – Путіна та Януковича, укладений під час таємних зустрічей в Москві та Сочі. Ця змова – її договірні положення, її таємні протоколи – є найбільш приховуваною й небезпечною причиною єврокатастрофи з фатальними наслідками для майбутнього України і стабільності Європи.

Опозиція, яка висуває численні й часом взаємовиключні вимоги, повинна на мою думку, сконцентрувати пильну увагу на зговорі Путіна–Януковича та його таємних домовленостях, перед якими Харківські угоди можуть видатися дитячими квіточками.

Новий антиєвропейський пакт порушує принаймні два важливих законодавчих акти – про Євроінтеграцію України та її позаблоковий статус.

СЦЕНАРІЇ ДЛЯ УКРАЇНИ

Вони готові, і поки їх від нас приховують. Але дещо стало відомим.

Такі собі пани Юрій Романенко й Алексей Комаров опублікували в журналі "Россия в глобальной политике" 5.12.2013 статтю під заспокійливо-елегійною назвою "Сценарии мирного (!?) развода Украины", в якій стверджують, що ймовірність переділу України становить 70% на 30%. Ці патологоанатоми України пропонують під егідою ЄС, Росії та США (!) провести референдум в областях для визначення питання – в якій "зоні" (окупації? – **Ю.Щ.**) хоче залишитися область – після чого створюється конфедерація, або – "нові державні суб'єкти зі своїми столицями" (!). Вони вже поділили області на "зони", удаючи, що не розуміють, що чинять державний злочин, діючи проти територіальної неподільності держави, й закликають Україну до кривавої громадянської війни.

А солідне російське видання за редакцією поважного політолога Ф. Лук'янова друкує цю провокацію, хоч навряд чи надрукувало б статтю про розпад Росії на п'ять чи шість частин.

Ті, хто в Україні сприяв єврокатастрофі нашої держави, нехай задумаються над геополітичними наслідками своїх дій – для себе, своїх статків і своїх дітей.

ЄВРОПА, США ТА ІНШІ ГЛЯДАЧІ

Єврокрах України висвітлив не тільки особливості національної зради й силу російської "братньої" любові до українського народу.

– Сполучені Штати Обами та Байдена, забувши положення тристоронньої Заяви президентів України, США, Росії від 14 січня 1994 р., згідно з якою США, Росія та Велика Британія зобов'язували-

ся "...утриматись від загрози силою ...чи застосуванням такої загрози проти територіальної цілісності чи політичної незалежності, утримуватись від економічного тиску", а також проігнорувавши домовленості про стратегічне співробітництво між Україною та США, виявили безсилу байдужість стосовно тиску і шантажу Росії щодо України.

– Європейський Союз, не давши Україні навіть дальньої (10–20-річної) перспективи членства, порушуючи власні принципи надання права європейській країні на вступ до ЄС, не бажаючи зрозуміти всі геополітичні загрози поглинання України Росією й не розробивши для нашої країни плану фінансово-економічної допомоги, показав усю свою дріб'язковість і короткозорість. Воістину "фінансовий гігант, але політичний карлик".

Недаремно авторитетний американський політолог Карл Краутгамер на сторінках "Вашингтон пост" (6.12.2013) гостро критикував США та ЄС за байдужість до України: "Чому б не запропонувати (Україні) вищу ціну, аніж Путін? 10–15 млрд доларів – невже такий пакет країн Заходу із сумарним ВВП понад 30 трильйонів доларів не могли запропонувати, щоб змінити стратегічний баланс між вільною Європою та агресивною, авторитарною Росією?"

ВИСНОВКИ

Абсолютно ясно, що всі жалюгідні запевнення чинної влади про "продовження діалогу з ЄС" – блеф і спроба придушити масові протести.

Як зазначає згаданий мною Ф.Лук'янов, "серьезного разговора с Украиной ждать не стоит. Никто уже не будет "покупать" лояльность Киева, какую бы цену Янукович и Азаров не выставляли, а заявление о возвращении к переговорам на счет подписания в следующем году – демагогия" ("Россия в глобальной политике", 3.13.2013).

Тому громадянське суспільство, опозиція, всі європейськи орієнтовані громадяни України мають зробити свої висновки.

ПЕРШИЙ: дотеперішня авторитарна українська держава зазнала політико-економічного краху, показавши вичерпаність дикої посткомуністично-капіталістичної моделі, й вимагає рішучих змін – насамперед відходу від влади нинішнього режиму.

ДРУГИЙ: треба негайно зупинити загрозу сповзання суспільного непримиренного конфлікту в громадянську війну. Немає сьогодні страшнішої візії для України, аніж Сирія.

ТРЕТІЙ: Україна потребує зміни нинішньої президентсько-монархічної системи влади, яка автоматично породжує ніким і нічим не контрольованих правителів-монстрів, неосвічених напівмонархів, які вважають Україну своєю власністю. Дивно, що опозиція не наполягає найперше на зміні цієї моделі й переході до парламентської форми правління.

ЧЕТВЕРТИЙ: повинна бути негайно створена Національна Рада Примирення з участю найавторитетніших державних діячів, яка організує загальнонаціональний круглий стіл.

Не дозволимо перетворити Україну на Врадіївку!

Це мрія наших ворогів – розірвати Україну на шматки, порушити територіальну цілісність, знищити державу, а відтак – український народ.

Згадаймо заповіт росіянина, великого українця Миколи Амосова, 100-річчя від дня народження якого відзначали саме в дні Євромайдану:

"Куда идти? Только на Запад, к созреванию, к стандартам Северной Америки... На Россию оглядываться не стоит. Будущее ее туманно..." (1997).

"День", №229–230, 13 грудня 2013 рік

 ПОГЛЯД

ІЗ ПОВАЛЕННЯМ ЛЕНІНА ДЕМОКРАТІЯ В УКРАЇНІ НАРЕШТІ СЯГНУЛА РІВНЯ МОНГОЛІЇ

Ігор ЛОСЄВ, кандидат філософських наук, доцент кафедри культурології НаУКМА

В Україні вже понад 20 років без помітних практичних наслідків час від часу спалахує дискусія про ставлення до комуно-імперської монументально-символічної пропаганди. Справді, що робити з цими нескінченними пам'ятниками Леніну, Кірову, Фрунзе, Щорсу, Ватутіну, Черняхівському і багатьом іншим, що бовваніють мало не в кожному українському місті на схід від Збруча? Що робити з Катеринами ІІ, Потьомкіними, Петрами І, Суворовими, Кутузовими, Румянцевими та іншими символами імперської політики царської Росії? А всі ці ідоли, між іншим, виступають елементом повсякденного життя мільйонів українських громадян, навіюючи їм думку про певну неповноцінність незалежності України. Бо якщо країна справді незалежна, то навіщо їй весь той чужий мотлох?

Однак відома частина істеблішменту під прапором "спільної" з Росією історії не втомлюється переконувати українське суспільство в тому, що це є елементом його власного минулого. Можливо, але не тим елементом, який треба оспівувати і популяризувати. Це такий елемент, що величезною мірою виступає чинником ціннісно-ментальної дезорієнтації українців, накидаючи їм викривлені уявлення про свою націю і країну. Адже комуно-імперську історію Україні нав'язують як якийсь позитив, що натякає на визначений саме такою історією майбутній шлях держави.

Така історія диктує деякі геополітичні рамки вибору стратегії розвитку.

Завжди, коли в Україні йдеться про ліквідацію комуно-імперської символіки опоненти цього рішення кажуть:

а) Це не на часі, є важливіші речі.

б) Не можна чіпати, бо це наша історія.

в) Нехай стоїть, бо воно нікому не заважає.

Стосовно того, вчасно це чи невчасно, варто згадати, як на початку 90-х років минулого століття будь-які спроби закликати до фундаментальних змін у царині культури та ідеології наражалися на заперечення, мовляв, треба спочатку навести лад в економіці, а культура, ідеологія автоматично нормалізуються. Результат: перманентна криза в економіці, культурі й цілковитий занепад державницької ідеології, чого не можна сказати про антидержавні ідеологеми, що розвиваються як вірус, з яким ніхто не бореться. І вся ця монументальна тоталітарна пропаганда в містах і селах України зовсім не "наша історія", а історія боротьби зовнішніх і внутрішніх супротивників проти українства.

Чому це важливо?

Впевненість у тому, що тоталітарна монументальна пропаганда нешкідлива і нікому не заважає, є глибоко помилковою. Вона виступає потужним символом, а символіка – це система цінностей, що матеріалізована у певних знаках (скульптурах, зображеннях, меморіалах, емблематиці тощо). Символ – це знак якогось великого і суттєвого явища, що несе на собі значне ідеологічне навантаження, і це явище чогось вчить і проти чогось виступає. Все життя людини проходить у знаково-символічному середовищі.

Тоталітарна символіка постійно пропагує, випромінює тоталітарні комуно-імперські цінності, що є запереченням демократії й української державності. У системі такої символіки виховується людина зі спотвореними уявленнями про соціальний світ. Ці символи неначе постійно навіюють, що "Ленін і тепер живіший від усіх живих", комуністична диктатура ще не вмерла, вона здатна до регенерації і повернення. Це потужна ідеологічна енергетика, центр тяжіння для прихильників реставрації тоталітаризму в тих чи інших формах.

Чому народи, що визволилися від колоніальної залежності, здебільшого нищать символи, що нагадують їм про ганебне минуле? Тому, що не хочуть знов і знов переживати приниження своєї гідності й символічного заперечення свого нового статусу.

Людина живе у царстві символів, що оточують її скрізь. І ці символи не повинні бути ворожими щодо неї, її нації і країни. Вони не повинні принижувати національну гідність народу, вихваляючи його ворогів та завойовників, паплюжачи історичний шлях цього народу. Жити у ворожому символічному оточенні надзвичайно важко і в психологічному сенсі травматично. Коли в Автономній республіці Крим деякі проросійські організації намагалися встановити пам'ятник Сталіну, це викликало неймовірне обурення в середовищі кримських татар, яких хотіли змусити щодня дивитися на того, хто викинув цей народ із рідної землі й прирік на невимовні страждання. Кримські татари справедливо сприймали такий можливий пам'ятник як наругу над собою.

Тому створення справді українського знаково-символічного середовища в Україні є дуже важливим завданням, коли скрізь у своїй країні українець відчув би, що він у себе вдома, а не на території іноземної колонії чи протекторату.

А як насправді?

У центрі столиці найбільшої європейської держави бовванів пам'ятник організатору жовтневого перевороту і червоного терору, засновнику першої у світі тоталітарної держави Володимиру Леніну. Це справді європейська Україна чи Північна Корея? Доколи стояв цей пам'ятник, усі розмови про європейськість України виглядали сюрреалістично. Зрозуміло, що Партія регіонів не хотіла прибирати цей пам'ятник – і через власну "совковість", і через братній союз із комуністами. А Віктор Ющенко не розумів, чому це конче треба було зробити. Він багато чого не розумів.

Посткомуністичні країни Європи – Румунія, Болгарія – не дуже відрізнялись у кращий бік від України в економічному і соціальному відношенні. Але тоталітарної символіки там практично немає і відсутність комуністичних ідолів промовисто засвідчує, що ці народи подолали тоталітаризм, зреклися його. Тому вони сьогодні в ЄС і НАТО. Навіть у такій колись зоологічно комуністичній країні, як Албанія (країна загального атеїзму за часів Енвера Ходжи і Мехмета Шеху зі зруйнованими і зачиненими мечетями й церквами, із сотнями кулеметних дотів по периметру кордонів), ознак тоталітарно-монументальної пропаганди вже немає. В Улан-Баторі, столиці Монголії, нещодавно прибрали Ілліча. А в Києві він стояв, і комуністи, які на відміну від українських лібералів, добре розуміють значення і силу символів, відчайдушно боруться за кожного гранітного, мармурового, гіпсового ідола в містах, містечках і селах. Бо чим більше такої символіки, тим більше тоталітарного комуністичного електорату з відповідною поведінкою на виборах.

Ця символіка працює проти євроінтеграції України, бо вона тримає мільйони людей у полоні давніх ментальних стереотипів. У цьому сенсі Україна ще досі перебуває у "совку", адже монументальна тоталітарна пропаганда – це потужний генератор відповідних ідеологічних комплексів. Деякі російські мислителі кажуть, що доки в Москві на Червоній площі зберігається піраміда з мумією першого комуністичного диктатора, нічого в Росії принципово не зміниться, бо та мумія сприяє негативному наступництву від ЧК до ФСБ, від Леніна-Сталіна до Путіна.

А в Україні, де проспект Тараса Шевченка вже не починається ідолом Леніна, можливо, щось таки зміниться на краще?

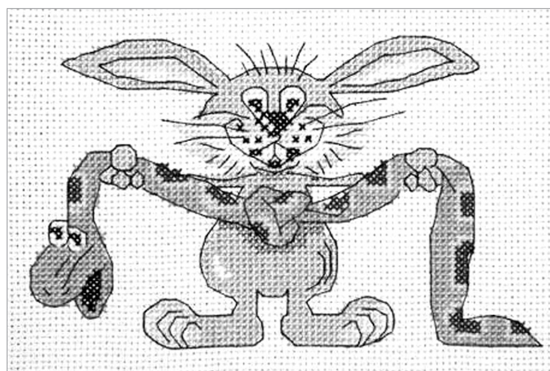
Радіо "Свобода"

 ДУМКИ З ПРИВОДУ

КРОЛИКИ Й УДАВИ

Тарас МАРУСИК

Нещодавно посол Росії у Франції Олександр Орлов в інтерв'ю французькій радіостанції "Europe 1" заявив, що українці не є окремим народом. Ось дослівна цитата в перекладі з французької: "Хочу Вам сказати: для того, щоб добре зрозуміти важливість наших відносин з Україною, ви повинні згадати, що власне Росія виникла (народилася) у Києві, що росіяни й українці – це один народ. Це як бретонці і нормандці у Франції, тож неможливо їх розділити" http://www.europe1.fr/MediaCenter/Emissions/L-interview-de-Jean-Pierre-Elkabbach/Videos/Alexandre-Orlov-L-Ukraine-vit-actuellement-une-crise-importante-1731647/

При цьому посол Росії у Франції постійно наголошував, що лише український народ має визначитися, куди приєднуватися і чи проводити позачергові вибори. Така собі "тонка" російська маніпуляція.

Якщо йти за логікою О.Орлова, коли він порівняв бретонців і нормандців з українцями та росіянами, то, мабуть, Франція – це СНД. Мабуть, така "нафталінна" логіка близька дипломатові радянської школи, який працює у Франції, за його висловом, "завжди", себто з 1971 року, але сьогодні виглядає чудернацькою.

І, мабуть, не відкрию Америки, якщо скажу, що реакції офіційного Києва, зокрема, Міністерства закордонних справ на ці скандальні слова офіційної особи не було. Українська дипломатія поводиться, як кролики з повісті-притчі абхазького письменника Фазіля Іскандера "Кролики й удави".

У цій повісті удави полюють за кроликами, а кролики, попри те, що швидко бігають, від погляду удавів ціпеніють. Аж поки один кролик, "той, що задумався", не дійшов висновку, що насправді жодного гіпнозу не існує: "Ваш гіпноз – це наш страх. Наш страх – це ваш гіпноз".

Українці життєво необхідні Кремлю як кролики – для перетравлювання задля божевільної ідеї Путіна з відновлення імперії. Але український народ укотре довів, що ми – не кролики. Тож чи потрібен нам Президент-кролик і міністри-кролики?

 ГОЛОС МАЙДАНУ

БОГ ТЕБЕ БУДЕ БИТИ, СТІНО ПОБІЛЕНА!

Ольга РІЗНИЧЕНКО

Де ми з тобою будем,
коли закінчиться їхня війна?
Чи вистачить нам сили зробити
так, щоби впала стіна,
Стіна, стіна... Впала між нами
стіна, стіна, стіна...
(з пісні С.Вакарчука "Стіна")

У понеділок 16 грудня Іван Андрусяк, знаний український поет і дитячий письменник, написав у Фейсбуці, що ставився раніш до текстів пісень Святослава Вакарчука трошки іронічно, бо вони й наївні і аматорські, а от у суботу на концерті "ОЕ" і в нього навернулися сльози… Така неймовірна щирість у голосі Славка Вакарчука… А ще ці сотні тисяч мобільних вогників, як ніби човники світла в океані Майдану.

У соцмережах під час концерту градус позитиву теж зашкалював. Море емоцій, солідарності і слів вдячності східняків західникам і навпаки за те, що ми всі українці Суцільне братання міст і сіл України. Віртуальність ніби почала переходити під час концерту "ОЕ" в реальний вимір. І це те, про що Вакарчук написав нещодавно у своєму максимально відвертому листі-зверненні до молоді: "Ви у Фейсбуці, Твітері і Вконтакті давно розвалили стіну між Сходом і Заходом…" Стіна, яку ПР задекларувала у вигляді "безстрокового анти-Майдану" за металевою огорожею, за щільними рядами автобусів, "Беркуту" і міліції, на очах у всіх посипалась, як курява брудної технології. Розкол, нав'язуваний путінською Москвою і озвучуваний "говорячими головами" ПР, обернувся на зворотному шляху з Києва плакатами у вагонах антимайданників: "Януковича у відставку". Звезених, як стадо, до столиці під страхом звільнення бюджетників обурило те, що за їхніми ж словами організатори кинули їх на гроші та нагодували простроченими продуктами і пійлом замість чаю. Вони попомерзали, поки їх в колонах тримали на темних передсвітанкових вулицях і трохи не подушили один одного в метро, коли поверталися, боячись, що поїдуть без них. Навіть у "тітушків" регіонали своїм огидно принизливим ставленням до людей спромоглися викликати непокору, вони відмовились за 1000 гривень вчиняти на Євромайдані бійки і поїхали додому своїм коштом.

Насправді сьогодні в Україні для молодого покоління – ровесників Незалежності зі Львова, Донецька чи Севастополя гасла, якими козиряють регіональні трибуни: мовні, ідеологічні, історичні, регіональні є абсолютно беззмістовними і фантомними. Нормальна молодь в Криму, як і на Слобожанщині вільно говорить не тільки українською і російською, а й англійською, французькою, німецькою, польською... Немає в країні протистояння на регіональному рівні, яке б загрожувало цілісності держави. 55 відсотків жителів колись найбільш сепаратистськи налаштованого Криму визнають себе патріотами України, не вважають себе такими 30 відсотків. Це дані соцдослідження цієї осені, що проводила шанована регіоналами компанія "Research&Branding Group". Тому будь-які спекуляції на темі розколів слід кваліфікувати як діяльність, спрямовану проти цілісності нашої держави.

Принаймні більшість заяв того ж одіозного Вадима Колесніченка про нібито сформовані в Криму загони самооборони виявились блефом, і у Київ приїхали переважно мобілізовані депутати місцевих рад, їхніх помічники та підлеглі, бюджетники тощо.

Всупереч медведпутінсько-ПРівським заклинанням про "тектонічний розлам України" гасло "Слава Україні – Героям Слава!" стало рідним і модним не лише в усій Україні, але й у багатьох куточках світу, а наш славетний Гімн став головним музичним хітом (і обов'язково акапельно) і в Україні, і в багатьох країнах світу.

Революція гідності

"Чи стане нам бажання зробити, так щоби впала стіна…"

За словами іспанської журналістки Пілар Бонет: "…зараз, на відміну від 2004 року, я побачила велику гру, в якій всі – влада, опозиція, ЄС, Росія – грають одразу мінімум двома колодами карт. З боку це виглядає так, ніби з людьми ведуть нечесну гру." Українці ж мужньо протиставляють політичним шулерам своє непереборне бажання грати гідно, красиво і щиро, за прикладом берегині Майдану і тепер вже володарки ордену "За інтелектуальну мужність" Руслани, його ведучого Євгена Ніщука, багатьох творчих особистостей, які інтелектуально та естетично, не маючи плану, але покладаючись на Бога, формують нову культурно-цивілізаційну модель стосунків вільних громадян на своїй території свободи в центрі Києва. Головний імператив цих стосунків втілюється на підставі слів, звернених кардиналом Любомиром Гузаром до велелюдного Віча на Хрещатику ще 24 листопада: "Не бійтеся робити Добро". Раніше Папа Римський Іван Павло II сказав, що 11 заповідь могла би стати "Не бійтеся". Напевно, що в людей сьогодні, особливо після героїчної відсічі на спроби розігнати силовиками Майдан з 10-го на 11-те грудня страх уже трансформувався – із всеохопного інстинкту самозбереження, коли боїшся за своє здоров'я та життя, у страх, що ця тривала мирна революція може закінчиться поразкою.

Що робити з цим страхом? На це питання відповів оборонцям Майдану єпископ Борис Ґудзяк: "І ми бачимо приклад Христа, Його учнів і послідовників, якими стали перші мученики чи мученики XX століття. Вони принесли свою жертву в час, коли здавалося, що все намарно. Але власне їхня жертва призвела до нашої свободи, утвердження нашої гідності." І власне значення нашого сьогоднішнього Євромайдану для Європи полягає саме в тому, що він повертає її до власних духовних підвалин. Бо знову ж таки, ідея людської гідності – це підставова ідеї Європи. Це те, що закладено в англійській Magnum Charta: я маю власну гідність і визнаю гідність інших, а тому ніхто не має права у мене її відібрати, а тим більше покарати мене без законних на то причин. Або, як казала польська шляхта: "Нічого про нас без нас". Ця ідея є глибоко християнською, і на ній побудована вся європейська цивілізація – хоча єврочиновники через свою політичну коректність не спішать визнавати християнське коріння сучасної Європи. У кожному випаду, дуже тяжко увійти в Європу, якщо цього почуття гідності не мати. Саме тому Революція, за яку вболіває планета, називається Революцією Гідності. Проте Україна бореться за своє майбутнє. Це вже не боротьба за Європу, а просто – за Україну.

"Страждання України від рук бандитської влади та її агентів є потужним нагадуванням, що свобода ніколи не буває безкоштовною, – зазначає Джордж Вайгель, американський релігієзнавець. "Те, що поставлено на карту в Україні у грудні 2013 року, є власне тими поняттями людської гідності, на яких тримається будь-яке по-справжньому вільне суспільство, є власне тими цінностями, що їх будь-яке справді вільне суспільство готове захищати." І повертаючись до європейських оксамитових революцій, що вважаються найсвітлішою сторінкою XX століття він пише: "Проте революція 1989 року в Центральній та Східній Європі, яка створила політичні передумови для успішного утвердження незалежності України в 1991 році, була значно меншою мірою революцією волі, ніж революцією розуму та совісті." У цьому сенсі дійсно треба відзначити, що Революція, розпочата в Києві у день покровителя міста архістратига Михаїла, на відміну від Помаранчевої не була нічиїм політичним проектом, ніким з політиків не готувалася, а виникла виключно з волі народу й тому і досі розгортається скоріше за принципом самоорганізації громадян, особистісної відповідальності і покладання на волю Божу. Про те, що у подіях цих трьох тижнів і подальшого часу треба бачити євангельський смисл, довіритися молитві і Божому провидінню, – свідчать знамення, числова й історична символіка.

"І ДЕ ЗЛОДІЇ НЕ ПРОБИВАЮТЬ СТІН" Мт. 6:20

"І її напевно не поможуть
Навіть танки і гармати.
Моя маленька незалежність."

Революція почалась через 9 років після Помаранчевої. Біблійне значення числа – завершеність. У Мт.27:46 читаємо: "А о дев'ятій годині Ісус скрикнув гучним голосом, кажучи: Елі, Елі, лема савахтані? Тобто: Боже Мій, Боже Мій, Чому ти Мене покинув?" Можливо, нашу революцію варто розглядати як завершення певного історичного циклу в розвитку цивілізації і народження нового.

Символічним є те, що смерть Лесі Ґонґадзе, матері Ґеорґія зафіксована в 4 год. ранку 30 листопада, в той час, коли почався штурм беззахисних дітей, які приймали участь у мирній акції. Внаслідок побоїща 9 жорстоко побитих людей було затримано. Інших мирних людей – втікачів від "Беркута" – прихистили ченці за стінами Михайлівського монастиря. І вже наступного дня з Михайлівської площі дитячий Євромайдан переріс у гнівно-дорослий протест проти бандитської влади Ірода. Знаємо про те, що мати Гії так і не дочекалася, щоби винні в його смерті були покарані, а відтак бачимо, що влада діє тими ж методами. Нікого з реальних винуватців побоїща не покарано. Тобто битва Добра і Зла, воїнства архістратига Михаїла із силами Люцифера триває…

Символічною виглядає і сама картина побиття людей, яких "Беркут", стискаючи у кільці, загнав під стелу Незалежності. Це можна інтерпретувати і як акт агресії проти самої сутності, серця і душі нашої Незалежності. І знову ж таки як в дусі цих драматичних подій перетлумачуються слова останнього хіта Святослава Вакарчука "Незалежність":

………………..
Нема куди тікати.
І її напевно не поможуть
Навіть танки і гармати.
Моя маленька незалежність.

Вона втрачає сили,
У неї зводить крила.
Вона, мов Жанна д'Арк,
Але так по-кіношному красива.
Моя субтильна незалежність.

І тут не можу також не поділитися своїм спогадом про ту жахливу ніч. Десь близько другої години підійшла до стели Незалежності з боку Євромайдану, де стояли колом молодий священик із своїми парафіянами. Кожен з них промовляв якесь прохання чи подяку за щось Богові і разом повторювали "Просимо тебе, Боже" або "Дякуємо тобі, Боже". Пам'ятаю, що одним з прохань спільної молитви до Господа було витримати усі випробування…

"ВОДА БУЛА ДЛЯ НИХ СТІНОЮ ПРАВОРУЧ І ЛІВОРУЧ" Вих.14:22

Чи ми з тобою будем удвох
в останньому кадрі кіна?
І вистачить нам сили робити так,
щоби впала стіна…

Сьогодні в пресі часто можна зустріти паралель останніх подій в Україні із історією та символікою Берлінської стіни. Наприклад, сьогоднішнього, 17 грудня, підписання Януковичем угод із Путіним прямо стосується цитата з інтерв'ю А.Яценюка, яке він дав у Львові в серпні цього року: "Мова іде про нову геополітичну структуру світу, в якій Росія чомусь вирішила, що може бути архітектором нової "Берлінської стіни". Ця "Берлінська стіна", за задумом, повинна пройти на кордонах України і ЄС. І для того, щоб створити нове геополітичне утворення, застосовуються всі важелі", – цитує Яценюка його прес-служба.

Про те, що без України Росія перестає бути імперією, двадцять років тому написав радник президента США Ґенрі Кісінджер. І в тому, щоб ця імперія дійсно впала, полягає здоровий глузд і логіка історії, бо іншого шляху, крім розвитку держав в парадигмі національних цінностей демократії, прав і свобод людини не має.

Але якщо Майдан вимете "донецьких бандюків" із Києва, то ця епідемія дуже швидко зможе докотитися до Москви і призвести до переїзду нинішніх мешканців із Кремля у глибини Тайожного Союзу. Тому одною з головних вимог Путіна щодо надання Януковичу грошей за угодою 17 грудня є "узгодження із Росією зовнішньо-політичної діяльності України". По суті ця ситуація дуже нагадує 1939 рік, а Путін -Гітлера. І це виглядає на початок нової у пострадянський період холодної війни між Європою і Росією, між внутрішньо окупаційним режимом Януковича і народом.

Падіння Берлінської стіни символізувало кінець холодної війни і початок оксамитових революцій у центрально– і східноєвропейських країнах. Нині Майдан, метою якого на сьогодні є повалення режиму Януковича, підписання угоди з ЄС і побудова національної держави ціннісно європейського типу, може сприйматися як падіння "нової Берлінської стіни" у вигляді імперії "Русского мира" або путінської Азіопи.

Між падінням Берлінської стіни листопада 1989 року і нинішніми драматичними подіями у нашій столиці багато схожого. Там так само були накази "стріляти на ураження" та провокатори в натовпі. Але стійкість та масштаб мирних намірів перемогли. Рух почався з Лейпцига, де щопонеділка люди стабільно виходили на центральну площу зі своїми вимогами. Спочатку – парафіяни центральної церкви після понеділкової вечірньої служби, потім – решта городян. Прив'язка до церкви гарантувала ненасильницьку природу протестів та зміцнювала довіру, тому кількість учасників демонстрацій зросла за місяць від 10 тисяч до 320 тисяч (в півмільйонному місті). Ці щопонеділкові протести підхопили інші міста. Мешканці Лейпцига згадували, що "так, ми боялися всього... стояли навпроти і водомети, і поліцейські собаки, з якими ми ніколи не стикалися". Як все ж таки мирно перемогли? "1) Вистояли, 2) Весь світ дивився" Так само і в Україні, не тільки у столиці, а майже в усіх крупних містах на майдани виходять люди. Їх переслідують, активістів кидають за грати, але з кожним разом кількість людей на наших майданах збільшується.

Треба вистояти. Як на німців у 1989-тому році, так і на нас, українців, наприкінці 2013-го – на початку 2014 року дивиться з надією весь цивілізований світ.

"БОГ ТЕБЕ БУДЕ БИТИ, СТІНО ПОБІЛЕНА!" – про це мають щохвилинно пам'ятати і Батя, і Пахло, і усі кровосісі бімбо-окупаційного режиму.

І коли це нарешті станеться, ми усі на Майдані разом із Святославом Вакарчуком заспіваємо:

Я пам'ятаю час, коли лиш починався світ
Хто міг, той підіймався та йшов.
Ішов собі високо в гори, взявши у похід
Свою надію сильну, як любов.

Приспів:
І все буде добре
Для кожного з нас.
І все буде добре,
Настане наш час.

ПРАВДА КЛИЧЕ

УКРАЇНА ЯК ЄВРОПА

Дмитро ПАВЛИЧКО на Майдані

(Виступ координатора Народного комітету захисту України Дмитра Павличка на Євромайдані 15 грудня 2013 р.)

Щоб ми не забули, задля чого тут стоїмо, мерзнемо, але співаємо, живем, як справдешні повстанці, хочу сказати, що таке Україна як Європа.

Це – насамперед наша мова, зрозуміла набагато краще, ніж росіянам, для західних та південних слов'ян. Це – наша давня література і народна пісня, де оспіваний Дунай. Це – наша історія, пов'язана з Великим князівством Литовським, Статут якого писаний нашою мовою. Це – Київська Русь і наша козацька держава. Це – вся наша національно-визвольна історія від засновника Січі Байди Дмитра Вишневецького до головного командира Української Повстанської Армії Романа Шухевича. Це – Києво-Могилянська академія. Це – наша велика нова література від Сковороди та Котляревського до Антонича та Стуса.

Україна як Європа – це Іван Франко, світовий геній, будівничий нашої державності. Йому належить стояти в Києві там, де стояв кат України Ульянов.

Україна як Європа – це Тарас Шевченко, що кликав на боротьбу за свободу всі поневолені Москвою народи – "од молдованина до фінна", що бачив імперію як "церков-домовину" й писав: *"Церков-домовина // Розвалиться... і з-під неї // Встане Україна"*.

Україна як Європа – це частина континенту, яка сімсот років боролася за свою свободу і, виборовши її, приєднавшись до Європи, здатна не тільки для себе, а й для всього Європейського континенту забезпечити мирне, стабільне, демократичне життя, позбавлене страху перед відновителями імперії Петра I і Сталіна.

Наш Майдан тепер не тільки в географічному, а й у духовному, цивілізаційному центрі Європи.

Європа чує, бачить, розуміє нас, начебто ми стоїмо не на березі Дніпра, а на берегах Вісли, Ельби, Сени, Дунаю, в центрі Лісабона, Мадрида, Парижа і Рима...

Слава Україні!

Прочитаю вам свого вірша "Пісня".

ПІСНЯ

Чути гамір п'ятої колони,
Яничарів і манкуртів крик.
Їдуть, їдуть авта і вагони –
Мову усмиряти під язик.

Та не радуйся, маро вельможна,
Що грішми одурених ведеш!
Всі майдани розігнати можна,
Та народу ти не розженеш!

Їдуть, їдуть наймити-рекрути,
Ще без карабінів та гармат.
На Майдан, немов колись на Крути,
Наступає старшобратній мат.

Та не радуйся, маро вельможна,
Що грішми одурених ведеш!
Всі майдани розігнати можна,
Та народу ти не розженеш!

Не поб'ють нас темні недотепи,
Не впряжуть раби в ярмо старе,
Не затихне в Лаврі дзвін Мазепи,
Заповіт Тараса не помре.

Наш Майдан – то не пташина зграя,
Що на зиму в Африку летить.
Наш Майдан – то вічна і безкрая
Україна, як небес блакить!

ДВА МАЙДАНИ

Два майдани. На одному – пісня,
Клич свободи, дзвони боротьби,
А на другім – пліснява зловісна,
Хахлашня, перевертні, раби.

На майдані першому громада –
Вся земля від Ялти до Ужа
А на другому – ганьба і зрада,
Правдою маскована олжа.

Вільні люди на своїм майдані
З Богом розмовляють на зорі,
Біля них стоять голодні, гнані,
Мовчазні донецькі шахтарі.

Шахтарі, мої брати мозольні,
Не на той майдан вас привезли,
Вашу правду поховали в штольні,
І накрили скибами золи.

Не мовчіть! Підносьте очі вгору,
Я вас бачу, знаю і люблю.
Виплюньте гірку й глевку покору,
Наче хліб з трутизни й кукілю!

Не мовчіть! Ставайте в наші лави,
Не туліться до нових ікон,
Зупиняйте слово їх лукаве,
Блеяне в трибунний мікрофон!

Вчора вас волами до Європи,
А сьогодні під Москву женуть
Криводушні Путіна холопи
Приболящі на плебейську нудь.

Шахтарі! Збудіться! Годі спати,
Випростайте кості гордих спин.
Підіпріть степи, Дніпро, Карпати,
Два Майдани оберніть в один!
16.XII.2013

НОВОРІЧНА ЯЛИНКА

Україно, ніч була студена,
На майдані спала дітвора,
І мовчала правдомовна сцена,
І дрімала ватра край Дніпра.

І тоді, мов армія Батия,
"Беркутів" нахлинула орда.
Вчув Донецьк і вчула Коломия
Крик дітей із Києва: – Біда!

Беркутівці б'ють, як окупанти,
Ні, не так – ти маски з них зірви! –
Б'ють, як слуги панівної банди,
Як хахли – приспішники Москви!

Україно, мати моя вічна,
Не дивися: б'ють по голові,
Щоб твоя ялинка новорічна
На крові стояла, на крові!

Беркутівці б'ють! Киї гумові.
Кров твоєї дітвори тече,
Кров на твоїй пісні й твоїй мові –
Не впади! Схопися за плече

Господи! Тримайся за студента,
Паленого кров'ю на зорі,
Будь повстанча, а не irredenta,
Визволяйся від банди нагорі!

Україно, пам'яте сувора,
Не забудь же хлопців і дівчат,
Що заснули на майдані вчора,
І співали, як збудив їх кат!
30.11.2013, Київ.

АБО ЙДИ В ЄВРОПУ, АБО ЗГИНЬ!

Вчора чув я президента. Боже,
Прагне він в Європу йти, в ЄС,
Але сам боїться йти, не може, –
Бо при вході там великий пес –
Скочить, вкусить, вмиє зуби в рані,
Роздере сорочку – твір майстринь...
А народ співає на майдані:
"Або йди в Європу, або згинь!"

Що робити? Гроші вже в Європі, –
Але як пробитися туди,
Якщо Путін, хрещений в окропі,
Каже: "Вдома, в Києві сиди!"

Що робити? Скритися в Рязані
Чи за муром київських святинь?!.
А народ співає на майдані:
"Або йди в Європу, або згинь!"

Путін хоче за підмогу плати, –
Ну а чим платити сатані?!
Може, Криму ще шматок оддати,
А ще й кусник десь в Галичині?

І летить він на аероплані
Аж в Пекін, в понаднебесну синь..
А народ співає на майдані:
"Або йди в Європу, або згинь!"

Що робити? Повертатись треба.
А куди – не відає шахрай,
Бо немає ні землі, ні неба
Для того, хто зрадив рідний край.

Чоловік говорить на екрані,
Крутиться, як в ополонці минь,
А народ співає на майдані:
"Або йди в Європу, або згинь!"
03.12.2013, Київ

НА МАЙДАНІ, БІЛЯ ХОРУГВИ

Україно! Грає чорна лента
На святому древку хоругви.
Знак – нема вже в тебе президента,
Є лакей кремлівської Москви!

Не проси нічого в того пана,
Але владу в нього відбери!
Непокірна будь, неподоланна,
Піднімай повстанські прапори!

Ти ж недавно від ганьби горіла,
Як твій пан лестиво на Дніпрі
Цілував гебешника Кіріла
За нові кайдани й за старі.

Україно! Кров твоя пролита,
"Беркут" бив, упавши в лютий сказ...
Запитай верховного бандита:
Хто ж то бити віддавав наказ?

Подивися, на чиїй долоні
Русскій мір стоїть. На завтра план.
Хай же грає океан в розгоні –
Твій Майдан, як Господа орган!

Україно! Вижени дощенту
Служників кремлівської Москви!
Поклонись новому президенту
На Майдані, біля хоругви!
08.12.2013, Київ.

КАРДИНАЛ

Кардинал, навиклий із амбони
Говорити, вийшов на Майдан.
І затихло чорне і червоне,
В рукави сховався ураган.

Відкривається м'яке, мов з вати,
Слово тихе й мудре, як буквар:
"Я вам раджу добре працювати
І шукати згоди, а не чвар!"

А Майдан, як буря недалека,
Зблискує вогнями і гримить:
"Працювати будем, але Зека
Від роботи треба увільнить!

Працювати і просити миру –
Певно, пише так Святе Письмо.
Дякуєм за раду добру й щиру,
Але ми тут, пане, не спимо!

Працювати, arbeiten, работать –
Ми в якому слові? Де ми є?!
Не берися ж ти народу шпотать.
Як за волю й правду він встає!"

Кардинал зі сцени в переходи
Сходить, попід землю йде домів.
Він печальний, бо Майдан Свободи
Чув його, але не зрозумів.

Не збагнув, бо він від болю виє,
Виривається з московських пут.
Кардинале, в тебе хрест на шиї,
А в народу – на хребті хомут!
8.XII.2013

БІЛОРУСЬКИЙ ПРАПОР

Вийшло сонце з голубої хлані,
Стало над людьми, і я уздрів
Білоруський прапор на Майдані
Поміж синьо-жовтих прапорів.

Через біле й чисте полотнище
Протікає білоруська кров.
Прапоре, здіймайся вище й вище
Над хрестами київських церков!

Молиться за тебе Україна,
Ждуть тебе Варшава і Париж...
Не зникай же в небі, як пір'їна,
Ти до нас печаль свою наближ!

Покажи нам блискотання крові,
Відданої на землі твоїй,
Щоб народ твій жив у рідній мові,
Наче в улію бджолиний рій!

О пречистий прапоре свободи.
Твоя правда чиста і свята,
Білорусь воскресне – й між народи
Світу прийде зі свого хреста!
11.XII. 2013

ЛИСТ ДО ПАНІ БОГОСЛОВСЬКОЇ

Пані Інно! Чорне і червоне –
Це мій стяг. І я вас не любив,
Але ви із п'ятої колони
Вирвались, як людськості порив.

Як душа, що раптом відмолодла,
Вийшли ви на світло з темноти,
Вирвалися до людей із кодла,
Де живуть лакеї і кроти.

Знаю, ви опроть брехні повстали,
Совісті своєї вчувши клич;
І клястимуть вас регіонали,
Вся брудна й гидотна їхня гич.

Не впадіть од заздрості й отрути
Гадини з підльвівського села,
Що себе в людину обернути
Обіцяла, але не змогла.

Я не знаю, ким було натхненне
Ваше правдолюбіє трудне,
Але на Майдані я зі сцени
Кличу вас – послухайте мене!

Голосом Тичини кличу: "Інно!
Вийдіть ви, нарешті, на Майдан,
Хай він грає, хилячись уклінно
Перед вами, як пшеничний лан.

Вийдіть, і не треба ані слова,
Тільки треба бути там хоч мить,
Щоб почути, як душа Дніпрова
Не реве, не стогне, а гримить.

Вийдіть же, хай вас удзрить Свобода,
Хай здригнеться влади химородь.
Ваша совість і жіноча врода
В єдності тепер, як дух і плоть."
13.XII.2013

МОЛИТВА

Отче наш, ми люди на Майдані,
України правдою живі.
Чуємо тепло Твоєї длані,
Жити хочемо в Твоїм єстві.

Ми Твої сповняєм заповіти,
Господа в нас іншого нема,
Але ми не годні зрозуміти
Сутні помисли Твого ума.

Тож яви нам всі майбутні дати,
Відповідь на запит наш яви:
Скільки ще разів нам помирати
Й воскресати на хрестах Москви?

Отче наш, скажи нам, чи не досить
Наших воскресінь і помирань?
Україна на колінах просить –
Перед нами і за нами стань!

Хочем жити вольною сім'єю,
Чути в серці людяності щем.
Оточи нас мудрістю Своєю,
А як треба – захисти мечем!

ГЕТЬ ВІД МОСКВИ! ДАЙОШ ЄВРОПУ...

МАЙДАН: МУЗИКА, ПОЛІТИКА І ХВИЛЬОВИЙ...

"Так, виявляється, що не тільки музика залежить – і ще як! – від політики. Кінець-кінцем політика стає в залежність від музики." **Слова Юрія Шевельова, якому 17 грудня виповнилося сто п'ять років, взяті з його статті "Хвильовий без політики". Микола Григорович теж ювіляр. Йому 13 грудня – цілих сто двадцять.**

Взаємозалежність музики і політики відчуває сьогодні кожен українець. Це і щогодинне нічне акапельне виконання Майданом Гімну України. Цю традицію започаткувала і продовжує заспівувати соло Руслана. Це і до глибини душі проникливе виконання зі сцени Майдану "Боже Великий Єдиний", "Ой у лісі на полянці" священиками і семінаристами Івано-Франківської духовної семінарії під керівництвом свого ректора. Це і жива трансформація любовної пісенної лірики Славка Вакарчука у політичні хіти, типу "Вставай, мила моя, вставай", і новий травестійно-журналістський шедевр, під який щоранку з гарним настроєм прокидається кожна нормальна людина. Маю на увазі кліп "Вітя, чао".

Присутність же на Майдані Юрія Володимировича Шевельова, українського мегаінтелектуала XX століття, і "Людини 13 травня" Миколи Григоровича Хвильового відчувається по повній програмі.

Ну от хіба не актуальна цитата з "Малорасейки" Шевельова? "*Історія*

культурних зв'язків між Україною і Росією – це історія великої і ще не закінченої війни. Як усяка війна, вона знає наступи і відступи, знає перекинчиків і полонених." Чи не здалася 17 грудня у полон під час чергового, а може й культмінаційного загострення російсько-української війни влада перекінчиків Януковича, ставши їхнім "безплатним додатком до прибутку" (російський міністр Лавров)?!

До усіх, хто ще вагається, сидить у Фейсбуці замість іти на Майдан відстоювати європейську, а не малоросейську Україну, по-бойовому звучать заклики і твердження Миколи Григоровича Хвильового

Хіба тебе не захоплює сьогодні хоч би та ж ідея відродження твоєї нації? ("Вальдшнепи")

Національне відродження робить чудеса, і нація прискореним темпом підходить до свого золотого віку. ("Україна чи Малоросія")

Росія ж самостійна держава? Самостійна! Ну, так і ми самостійна. ("Апологети писаризму")

Геть від Москви! Дайош Європу!

Європа – це досвід багатьох віків. Це не та Європа, що її Шпенглер оголосив "на закаті", не та, що гниє, до якої вся наша ненависть. Це Європа грандіозної цивілізації, Європа – Гете, Байрона, Ньютона і т. д. ("Камо грядеши")

Треба негайно на настирливе запитання "Європа чи Просвіта?", відповісти: – "Європа". ("Камо грядеши")

ХВИЛЬОВИЙ БЕЗ ПОЛІТИКИ

Ю. ШЕВЕЛЬОВ

Про політика Хвильового написано стоси паперу. Вартісного – мало. Про письменника Хвильового за двадцять років після його смерти не написано фактично нічого. Ці рядки мають дуже скромне завдання. Вони хочуть бути тільки пригадкою, що був письменник Хвильовий, факт кардинально викорчуваний з свідомости людей і в Україні, і на еміґрації. (...)

У Хвильового в "Арабесках" є чудесне місце, що його я радив би перечитувати кожному, хто береться писати щось про Людину 13-го травня. Хвильовий оповідає Марії свою "автобіографію". Виявляється, що він був незаконним сином "горняшки", що його взяв на виховання бездітний чиновник. Потім у чиновника народився власний син, і тут то почалася трагедія і прийманого батька і приймака сина. Тут Хвильовий перериває своє оповідання, і Марія запитує його: "– Слухай, Nicolas! А що ж далі? Як же з твоїм чиновником?". І Хвильовий відповідає на те: "– Маріє! Ти наївнічаєш. Нічого подібного не було. Я тільки приніс тобі запах слова".

Це – один з ключів до творчости Хвильового. Скільки критиків Хвильового осмішили себе, бо не відчували запаху слова, не розрізняли гри від життя чи може краще сказати, гри в житті від життя без гри. Скільки дискусій про те, чи Хвильовий був комуністом, чи націоналістом, чи зрадником України, нагадують точнісінько ті дискусії, що їх провадив довгов'язий і бородатий кур'єр Антошка з Хвильовим яко керівником державного видавництва,– застерігаюся тільки, що й державне видавництво з його головним редактором Пульхерією Івановною Жохою і кур'єром Антошкою – теж не портрет установи на Сумській, 31 у Харкові, що вони теж приносять запах слова.

Запах слова міг бути іронічним. Але він міг бути і містичним, наважуся вжити слова – священним. Я нагадую кінець "Арабески": "Це тобі, моє синє вечірнє місто з леґенд Шехерезади. Це ж з тобою я розмовляв по заході сонця, коли треба було знайти слово". Я нагадую теж одне місце з "Дороги й ластівки". Ластівка влетіла в письменникову кімнату. Ластівка наче здивована. Письменник пояснює: "Певно, кімната була незвичайна – то була кімната в моїй уяві". (...)

Хвильовий любив запах слова, вживаючи його улюбленого окреслення, безумно. Він заплітав слова в арабески й візерунки, розгортав їх у жалібні процесії і шикував у танечні групи. Часом йому не вистачало українських слів, він хотів більших контрастів і п'янкіших букетів запахів – він удавався до французьких і російських слів. Мовознавці-пуристи сердилися на нього. Бідні мовознавці. Хвильовий любив запах слів, бо слова були для нього не ширмою від життя і не відбиткою життя, як учить офіційна марксистська філософія. Вони були для нього частиною життя. Хвильовий безумно любив життя. Він писав: "Словом, я до безумства люблю небо, трави, зорі, задумані вечори, ніжні осінні ранки... – все те, чим так пахне сумновеселий край нашого строкатого життя". Патріотично настроєний читач читає про край нашого життя і зразу підставляє Україну. Ще чого доброго почнеться дискусія про те, яку Україну розумів тут Хвильовий – радянську чи українську... Гаразд, а чому б не розуміти під цим землю взагалі, а може й не землю, а життя? Світ? Світи?

(Подається у скороченому вигляді.)

ЦЕРКВА – З НАРОДОМ

ПОЛТАВСЬКІ СВЯЩЕНИКИ ОСВЯТИЛИ ВНУТРІШНІ ВІЙСЬКА

Священики УПЦ КП отець Дмитро із Кобеляк та отець Микола із Пирятина благословили бійців внутрішніх військ, "аби крові не було".

Євромітинги в столиці не обходяться без участі представників церкви, які закликають "не проливати кров". Сотні священослужителів зараз перебувають на центральних вулицях Києва.

Серед них є служителі церков Полтавської області. Днями священики отець Дмитро та отець Микола благословили бійців внутрішніх військ, які стояли на Хрещатику, щоб "не було крові". Вони підійшли до кожного бійця та освятили. Працівники підрозділу тоді на центральній вулиці міста саме вибудували "живий ланцюг" і тримали в руках металеві щити.

Як виявилося, цими священиками були Дмитро Кулічковський – мешканець Кобеляк, за підтримки якого у районному центрі побудували першу в районі церкву УПЦ Київського патріархату, що одержала назву "Святого Юрія Переможця". її у вересні освятив Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет та отець Микола із м.Пирятина, настоятель Свято-вознесеської Церкви УПЦ КП.

ЗАХИСТИМО ВІТЧИЗНУ!

ЧЛЕНИ КОНГРЕСУ НА ТРИБУНІ МАЙДАНУ

17 грудня делегація від Конгресу Українських Націоналістів виступила з трибуни Майдану. Слово мали голова Секретаріату Головного Проводу Володимир Манько, голова Чортківської районної організації Іван Віват та голова Козелецької районної організації Галина Сорока.

Володимир Манько зазначив, що сьогодні Україна опинилась між двох потужних геополітичних чинників – Росією та Європейським союзом.

"Росія – це авторитаризм, корупція, беззаконня. Економіка Росії базується на природних ресурсах, передусім це газ і нафта. Влада в Росії – це віддання суспільства диктатору. Натомість ЄС – це демократія, закон. Економіка ЄС базується на високих технологіях. Принцип влади – суспільний договір. Звісно, що Україна обирає другий варіант", – сказав Манько з трибуни Майдану.

Він зазначив, що сьогодні Майдан стоїть не тільки за Україну, ми стоїмо й за Європу. "Відродження Російської авторитарної імперії одразу ж підведе Європу впритул до агресивної азійщини, як це вже було неодноразово в історії", – підкреслив голова Секретаріату Головного Проводу КУН.

Вітання від Чорткова передав Майдану Іван Віват. "Чимало чортківчан сьогодні в Києві. Ми тут, щоб перемогти та повалити зрадницьку владу. Для цього необхідно проявити усі найкращі наші вартості, стояти до кінця і, я впевнений, Чортків не підведе", – сказав Іван Віват.

Він також нагадав Майдану гасло Миколи Хвильового "Геть від Москви!".

Галина Сорока висловила захоплення мужністю українських чоловіків, які вистояли у сутичках з "Беркутом". "Ми, жінки, пишаємось вами. Абсолютна більшість міста Козелець на Чернігівщині з вами. Козелець підтримує курс на євроінтеграцію і проти Митного союзу", – запевнила Галина Сорока з трибуни Майдану.

Прес-служба КУН

Наступне число тижневика вийде в Новому році – 1 січня 2014 року.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник та шеф-редактор – Степан Брацюнь, головний редактор – Марія Базелюк.

Редакційна колегія: Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.

Передплатний індекс: 09715

Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"

Замовлення №

Наклад 14 000 прим.

Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9